

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Δι' συνδρομὰς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.
Πανῶ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π.
Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ῃν Ὀκτωβρίου τοῦ
5' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν
κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι
νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ
κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγ-
καίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν
αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ
πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ
συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30ῃν πα-
ρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

— Ἄν εἶναι δυνατόν.
— Δυστυχῶς εἶναι τῆς δικαιοδοσίας
μας. Λυποῦμαι ὅτι σᾶς δυσχερεστῶ, ἀλλ'
οὕτως ἔχει. Δὲν θ' ἀφήσωμεν εἰς ἄλλους
τὴν δόξαν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης. Τὸ
Πενοὲ εἶναι εἰς τὸ διαμέρισμα ἡμῶν, καὶ
αὐτὸ τὸ Σιλὴν-Ζιλδὰς. Ἀδύνατον νὰ ὀπισθο-
χωρήσωμεν.
Ὁ Ὁβερτὲν ἔκυψε τὴν κεφαλὴν. Ὁ δι-
καστὴς οὗτος οὐδαμῶς ἦν φιλόδοξος, οὐδ'
ἡγάπα νὰ συντελῇ εἰς τὴν καταδίκην οἰου-
δήποτε.

Μετὰ μίαν ὥραν εἰρωνικῶν καὶ δικτι-
κῶν λόγων, ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς, ὅστις
τὴν ἐπιούσαν θὰ ἐγευματίζεε παρὰ τινι νέῳ
καὶ ὠραίᾳ χήρᾳ, ἐσκέφθη ὅτι τὸ πτώμα
ἠδύνατο νὰ ἀναμείνῃ ἔτι εἴκοσι τέσσαρας

ἢ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας, ἀφοῦ πρὸ δε-
καετίας ἔκειτο ἐν τῇ ἱλῷ.

— Ἄν δι' ἀναφορᾶς ὑποδείξωμεν τῇ
προϊσταμένη ἀρχῇ τὰς δυσχερείας; ἠρώτη-
σεν ὁ δὲ Βουξιέρ.

Ὁ κύριος Ὁβερτὲν ἔτριψε τὰς χεῖρας.

— Θαυμασιὰ ἰδέα!

— Λοιπὸν οὕτω θὰ πράξωμεν;

— Ἀκριβῶς.

Οἱ δύο χωροφύλακες ἀπῆλθον φέροντες
τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς ἰδίως περὶ τοπο-
θετήσεως φρουρῶν νυκτός τε καὶ ἡμέρας
καὶ κρύφα εἰς τὰ ἔλη, εἰς τρόπον ὥστε νὰ
μὴ ἀφαιρεθῇ λάθρα τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλή-
ματος, εἰς ὃ ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ ἐστήριξε
τὰς ἐλπίδας του περὶ διαφωτίσεως τῆς μυ-
στηριώδους ταύτης ὑποθέσεως.

— Παράξενος ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Ἰωάν-
νης Κρελοῦς τῷ συντρόφῳ του, ὅστις ἤρξατο
ἐγκωμιάζων τὸν εἰσαγγελέα.

I

Ἡ δέξνοια τῆς μαρκησίας.

Ἡ Καικιλία ἡγέρθη βραδέως.

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσῆρχετο ἄπλετον
διὰ τῶν δύο εὐρέων τοῦ δωματίου τῆς πα-
ραθύρων, ὧν ἡ Σωσσάνη εἶχε σύρει τὰ πα-
ραπετάσματα.

Ἡ νεᾶνις ἀφυπνίσθη μᾶλλον τεταραγ-
μένη καὶ νευρική.

Ὅτε ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θύ-
ραν εἶδε γυναῖκα σοβαρὰν καὶ εὐθυτενῇ
μόλις εἰσελθοῦσαν.

Ἦτο ἡ μαρκησία.

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλινὴν τῆς θυγα-
τρός της καὶ λαβοῦσα ἔδραν ἐκάθισεν.

Ἐφερε τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τῆς χειρὸς
τῆς Καικιλίας.

— Ἐχεις πυρετόν, εἶπεν αὐτῇ. Ποῦ
ἐκούρασ;

— Ἐξῆλθες τὴν νύκτα.

— Ὁχι, ἀλλὰ τὸ ἑσπέρας.

— Εἶπα τὴν νύκτα. Τὸ ἐπανωφόριόν σου
εἶναι κατάθρεκτον. Ἀργότερα ἤρχισε νὰ
βρέχῃ. Ποῦ ἦσο;

— Ἔστω, εἶπεν ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντε-
ρόζ, ἀνίκανος νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ψεῦδος·
ἐξῆλθα ἀληθῶς τὴν νύκτα.

— Ποῦ ἦσο; ἐπανέλαθεν ἡρέμα ἡ μαρ-
κησία.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω.

— Δυστυχῆς κόρη!

Ἡ Καικιλία ἐμειδίασεν.

— Ἀπατᾷσθε, εἶπεν. Δὲν ἐξῆλθα δι'
ὅ,τι ὑποθέτετε, μήτερ μου.

— Ἀλλὰ διατί;

— Δι' ἐν καλὸν ἔργον.

— Ἀ!

— Ἀλλως τε ἡμῃ συνοδευμένη.

— Ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου σου;

— Ὡ! ὄχι.

— Ὑπὸ τίνος λοιπόν;

— Ὑπὸ δύο γενναίων ἀνθρώπων, τοὺς
ὁποίους ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας, ὑπὸ δύο
ἀσφαλῶν φυλάκων.

— Πῶς ὀνομάζονται;

— Βινίχ καὶ Ζεαννίος.

— Ἀ! εἶπεν ἡ μαρκησία δάκνουσα τὰ
χεῖλη. Ἐπρεπε νὰ τὸ ἐννοήσω. Εἶναι οἱ εὐ-
νοούμενοί σου.

— Ἰσως δὲν ἔχω ἄδικον.

— Θὰ τοὺς ἀποβάλλω, ὑπέλαθεν ἡ κυ-
ρία δὲ Φοντερόζ διότι ἐξῆλθον τὴν νύκτα
μετὰ σοῦ ἄνευ τῆς διαταγῆς μου ἢ τοῦλά-
χιστον ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου.

— Ὡς θέλετε πράξατε, εἶπεν ἡ Καικι-
λία. Θὰ τοὺς λάβω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Πῶς! χωρὶς τὴν θέλησίν μου;

— Αἶ, μήτερ μου, ἀνέκραξεν ἡ Καικι-
λία μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, νο-
μίζετε ὅτι δύναμαι νὰ τοὺς χωρισθῶ; Θέ-
λετε νὰ τοὺς ἀπομακρύνετε, ἐνῶ μόνον αὐ-
τοὶ μὲ ἀγαπῶσι. Τί θὰ μοὶ μείνῃ λοιπόν;

— Καὶ ἐγώ;

— Ἐχετε δίκαιον, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις
περίλυπος. Ἀλλ' εἰσθε πολὺ ἀπασχολημέ-
νη, μήτερ μου! Αἱ ὑποθέσεις σας, οἱ λο-
γαριασμοὶ τοῦ οἴκου, ἡ ἀλληλογραφία σας,
αἱ λειτουργεῖαι καὶ οἱ ἱερεῖς, τοὺς ὁποίους
δέχεσθε, σᾶς ἀπομακρύνουσιν ἀπὸ ἐμέ. Αἶ! Ὁ
Θεὸς μου! ἀφήτατέ μοι ἐκείνους, τοὺς ὁποίους

ἀγαπῶ καὶ ἀρέσκομαι νὰ βλέπω, ἐκείνους, οἵτινες μὲ θερμαίνουν ἐν τῇ παγετώδει μονώσει μου καὶ δὲν θὰ παραπονεθῶ. Μήπως παρεπενέθη ποτέ; Ἐστὲ δικαία. Σὰς ἔδωκα ποτὲ ἀφορμὴν νὰ μὲ μεμφθῇτε; Ἄν τὴν νύκτα ταύτην ἐξῆλθον μὲ τὴν βροχὴν συνοδευομένη ὑπὸ τῶν δύο ἐκείνων πιστῶν θεραπόντων, μήπως νομίζετε ὅτι τὸ ἔπραξα διὰ τὴν συναντήσω ἐραστὴν ἀναμένοντά με ὡς ἡρώς μυθιστορήματος;

Ἄ! ὄχι. Κατὰ πρῶτον δὲν εἶμαι βεβαία ἂν ἀγαπῶ τινὰ, πιστεύω δὲ ὅτι οὐδεὶς μὲ ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς τοῦλάχιστον καὶ ἄνευ ὑστεροβουλίας. Μίαν μόνην ἔχω ἐπιθυμίαν· θέλω νὰ πράττω τὸ καλὸν ἄλλ' ὅπως τὸ ἐννοῶ ἐγώ. Θέλω νὰ βλέπω εὐτυχοῦντας τοὺς γείτονας ἡμῶν καὶ εὐλογοῦντας ἡμᾶς. Θέλω νὰ μᾶς ἀγαποῦν καὶ ὄχι νὰ μᾶς μισῶσιν. Ἰδοὺ ὁ μόνος σκοπός μου καὶ ὅς τὸ ὁμνῶ ἡ μόνη αἰτία τῶν πράξεών μου.

— Φρεναπάτη! ἐπιδιώξεις ἀδυνάτων! εἶπε ζωηρῶς ἡ μαρκησία.

Καὶ προσέθηκε μετὰ πλεοντέρας γλυκύτητος:

— Ἐχω πεποίθησιν εἰς σέ, κόρη μου, καὶ δὲν θέλω νὰ μάθω τὰ μυστικά σου. Ἄλλως τε ἐνηλικιώθης καὶ εἶσαι ὅπως δῆποτε ἀνεξάρτητος. Δὲν πρόκειται περὶ τῆς νυκτερινῆς ἐκδρομῆς σου.

— Περὶ τίνος λοιπόν; ἠρώτησεν ἀμνηχανοῦσα ἡ Καικιλία.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ὑπέλαθε:

— Γνωρίζεις τί συνέβη χθές;

— Ποῦ;

— Εἰς Ἐλβέν.

— Ναί! ἡ παραρροσύνη τῆς ἀτυχοῦς Μαριάννας!

— Ἡ παραρροσύνη αὕτη, ἂν πρόκειται περὶ τοιαύτης, ἐπῆλθεν εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ διανιδυνεύσῃ τὴν τιμὴν τοῦ οἴκου τῆς καὶ παντὸς εὐρισκομένου ἐν οἰαδῇ ποτε σχέσει μετ' αὐτῆς. Λέγουσι περὶ τίνος ἐγκλήματος τελεσθέντος ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς, τοῦ Πέτρου Κερανδάλ, δι' ὃν ἐξεδήλωσα πάντοτε, χάριτι θεῆ! βαθεῖαν ἀποστροφὴν. Ὑπῆρξα λίαν ἐπιεικὴς διὰ τοὺς μεμακρυσμένους τοὺτους συγγενεῖς. Ἐλπίζω ὅτι τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο θὰ σοὶ ἐξαλείψῃ τὴν συμπάθειαν ταύτην.

— Μῆτε μου, ἡ δυστυχία τῶν ἄλλων πρέπει, τούναντίον, νὰ ἐμπνέῃ πλεότερον οἶκτον.

— Δὲν πρόκειται περὶ δυστυχήματος, ἀλλὰ περὶ φοβεροῦ φόνου.

Ἡ Καικιλία ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ αὐτῆς ἀγκῶνος ἀτενίζουσα τὴν μητέρα τῆς.

— Καὶ ἂν εἰς τὸν φόνον τοῦτον ἡμεθα συνένοχοι; Ἄν ἡμεῖς ἡμεθα ἡ πρώτη αἰτία, μῆτερ μου;

— Καικιλία!

— Ἄν ἡμεῖς ὠπλίσσαμεν τὴν χεῖρα τοῦ ἀπέλπιδος ἐκείνου ἐν στιγμῇ παραφορᾶς καὶ ἐσχάτης ἀπελπισίας;

— Παραφρονεῖς, κόρη μου!

— Ὅχι, μῆτέρ μου. Σὰς ὁμνῶ ὅτι εἶμαι εἰς τὸ λογικόν μου. Εἶμαι μόνον εἰσοσάετις ἀλλὰ βλέπω καλῶς καὶ ἐννοῶ. Ἀφεθεῖσα εἰς ἐμαυτὴν καὶ ἐγκαταλελειμένη μὴ

γνωρίζουσα τί νὰ πράξω διὰ νὰ διέρχωμαι τὸν καιρὸν, ἐπλανώμην ἀνὰ τὰ πέριξ χωρία, ἤκουα τοὺς λόγους τῶν χωρικῶν ἐπισκεπτομένη καὶ βοηθοῦσα αὐτοὺς. Ἄν σὰς ἔλεγα πᾶν ὅ,τι ἤκουσα! Οἱ Κερανδάλ εἶναι συγγενεῖς μας. Ἡ μάμμη μου δὲν ἐκαλεῖτο δεσποινὴς Κερανδάλ; Αὐτοὶ ἦσαν οἱ μικρότεροι τῆς οἰκογενείας. Οἱ μεγαλύτεροι ἔλαβον τὰ πάντα. Δὲν τοῖς ἀφῆκαν τί καὶ ἡμεῖς οὐδαμῶς ἐβοηθήσαμεν αὐτοὺς. Ἄν ἐδίδομεν εἰς αὐτοὺς ἐν μέρει μέρος τῆς μεγάλης περιουσίας μας, μήπως θὰ ἡμεθα ὀλιγώτερον πλούσιοι; Ἄν ἐβοηθοῦμεν αὐτοὺς δὲν θὰ διέπραττον τὸ ἐγκλημα φονεύοντες ἕνα ξένον διὰ νὰ κλέψωσιν αὐτόν!

Διατί λοιπὸν νὰ τοὺς ἐγκαταλείψωμεν; Διατί ὁ πατήρ μου δὲν ἔδωκε τι εἰς τὸν Πέτρον Κερανδάλ, ἱκετεύοντα αὐτόν; Νομίζετε ὅτι δὲν θὰ ἐμποδίζετο τὸ κακόν; Δὲν εἴμεθα λοιπὸν ἡμεῖς οἱ πρῶτοι ἔνοχοι; Ἄ! μῆτερ μου, ἄς εἴμεθα ἐπιεικεῖς διὰ τοὺς ἄλλους, ἂν θέλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ μὴ κριθῶμεν αὐστηρῶς. Μετὰ τὸν ἐγωϊσμόν καθιστάμεθα κακοῦργοι καὶ ἂν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς πληξῶσιν, ὁ Θεὸς ὅμως θὰ μᾶς τιμωρήσῃ καὶ ἡ τιμωρία ἤρχισεν ἤδη.

Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν.

Δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν ὤκων παρειῶν τῆς. Ἡ μαρκησία εἶδεν αὐτὰ καὶ δὲν συνεκινήθη.

— Τὸν ὑπερασπίζεσαι μετὰ ζήλου καὶ ἀσυγγνώστου θερμότητος καὶ ἐπιρρίπτεις ἐπὶ τῆς μνήμης τοῦ πατρός σου τὰ ἐγκλήματα αὐτῶν.

— Οὐδένα κατηγορῶ· ἐξηγῶ τὴν μοιραίαν συμφορὰν, ἥτις βαρύνει ἡμᾶς ὡς καὶ αὐτοὺς.

Ἡ μαρκησία ἐπλησίασεν ἐτι μᾶλλον πρὸς τὴν κλίνην καὶ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Ἄν αὐτοὶ οἱ Κερανδάλ, διὰ τοὺς ὁποίους εἶσαι τόσον ἐπιεικής, Καικιλία, εἶχον διαπράξει ἄλλον φόνον φοβερότερον τοῦ πρώτου· ἂν ἐξ ἀνάνδρου ἐκδικήσεως ἐφόνευσαν τὸν πατέρα σου· ἂν εἶχα τὴν ἀπόδειξιν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοσοῦτον ἀπέκρυφα, θὰ ἦσο ἐτι τόσον ἐπιεικής δι' αὐτοὺς τοὺς ἀπέλπιδας ὡς λέγεις; Ὅχι τοὺς ὑπερησπίζεσο μετὰ τοσοῦτου ζήλου; Τέλος ἰδέ. Ἀνάγνωσον!

Καὶ ἔβαινε τῇ Καικιλίᾳ τὴν δέσμη τῶν ἐγγράφων, ἅτινα εἶχε δώσει αὐτῇ ὁ δ' Ἐστρέλ, μετ' ἄλλων μαρτυριῶν, ἅτινα αὕτη εἶχε πρὸ πολλοῦ.

Ἡ νεᾶνις ἀπώθησεν αὐτά.

— Εἶναι ἀνωφελές, μῆτέρ μου. Γνωρίζω αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

— Καὶ δὲν μετέβαλε τὰς ιδέας σου;

— Ὅχι, μῆτέρ μου.

— Τότε δὲν σε ἐννοῶ.

— Καὶ ἐγὼ δὲν σὰς ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Καικιλία ζωηρῶς. Μετὰ τὴν ἐπίμονον λοιπὸν ἀποστροφὴν σας, μῆτέρ μου, ἡ αἵματηρὰ αὕτη ἀντιζήλια τῶν δύο οἰκογενειακῶν κλάδων θὰ ἦναι αἰωνία! Τὰ ἐγκλήματα θὰ διαδέχωνται ἄλληλα. Μετὰ τὸν πατέρα μου θὰ φονεύσωσιν ὅς ἢ ἴσως ἐμέ, ἡ βραδυτέρον τὰ τέκνα μου ἂν ἀποκτήσω.

»Ἄ! μῆτέρ μου, ἄς κλείσωμεν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἄς ἀποστρέψωμεν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν φρικαλεοτήτων τούτων. Ἄλλ' ἄς μὴ ἐπιβαρύνωμεν τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐτύφλωσεν ἡ κακοδαμονία, δι' ἣν ἡμεῖς πταίομεν. Ἄς ἡμεθα εὐσπλαγχοί, οἰαδῇ ποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ κατέχουσα ἡμᾶς θλίψις. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἡ ἀληθὴς θρησκεία τοῦ Χριστοῦ; Δὲν λυπᾶσθε τὴν ταλαίπωρον ἐκείνην κόρην, τὴν ὡραίαν ὡς ὁ ἥλιος, μίαν Κερανδάλ καταντήσασαν νὰ ζῇ ὡς ὑπηρέτις ἐπαύλειος; Δὲν θαυμάζετε τὸν πρωτότοκον τῆς οἰκογενείας ταύτης, ὅστις ἐργάζεται ὡς ὁ γεωργὸς χωρὶς νὰ παραπονεθῇ διὰ νὰ διαθρέψῃ τὴν οἰκογένειάν του; Ἐν τούτοις εἶναι βαρόνος δὲ Κερανδάλ ἴσος τοῦλάχιστον μὲ τὰ μεγαλείτερα ὀνόματα τῆς Βρεττάνης! Μῆτέρ μου, ἐστὲ καλὴ καὶ ἄς πράξωμεν δι' αὐτοὺς ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πράξῃ τις πρὸ ἡμίσεως αἰῶνος. Πόσα κακὰ δὲν θὰ προελαμβάνοντο!»

Ἐσιώπησε καὶ ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν τῆς νὰ ἐπαναπέσῃ ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπήστραπτον.

— Πάσχω πολύ, ἐψιθύρισε. Δὲν εἰξεύρω τί ἔχω.

Βῆς ξηρὰ διέσεισεν αὐτήν.

— Ἐκρύωσες τὴν νύκτα, εἶπεν ἡρέμα ἡ μαρκησία.

— Ἰσως. Ὅθι παρέλθῃ.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἐκράτει τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς τῆς μεταξύ τῶν ἰδικῶν τῆς.

Ἡθελε νὰ φθάσῃ βαθμηδὸν εἰς τὸν σκοπόν τῆς καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι θὰ ἐζήτηι.

— Ἐστὼ, κόρη μου, θὰ πράξωμεν ὅ,τι θέλεις.

— Ἀληθῶς;

— Ναί, ἔχεις δίκαιον. Δὲν ἐσκέφθην μερικὰ πράγματα δίκαια. Ὅθι εὐχαριστήθῃς. Ἦδη ἄφες με νὰ σοὶ ὁμιλήσω διὰ τὴν ὑπόθεσιν, διὰ τὴν ὁποίαν ἦλθα.

— Περὶ τοῦ κυρίου δ' Ἀμβαρῆς; ἠρώτησεν ἡ Καικιλία πικρῶς.

Ἡ μαρκησία ἐκλινε τὴν κεφαλὴν,

— Ναί.

Ἡ Καικιλία ἀποκρύπτουσα τὴν ἀδιαφορίαν τῆς εἶπε:

— Σὰς ἀκούω, μῆτέρ μου.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ κινηθῇ εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην· οὐδὲ θὰ ἠδύνατο καὶ ἂν ἤθελε, διότι οἱ θρασύτεροι ἐφρούρουν τὴν διάβασιν.

Τινὲς παρετήρουν τὴν στέγην, ἄλλοι ἐζήτουν νὰ κρυβῶσιν εἰς τὸ ὑπερφόν...